

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 1. Prior propositionis pars elucidatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Iohannis
in Cruce

Opera
mystica
N.V.T.
.129.

172.

ELVCIDATIO THEOLOGICA.

C A P V T XIV.

PROPOSITIO DECIMA QVARTA ELVCI.
datur, Sanctorumque Patrum, & Doctorum illu-
strum testimonijs corroboratur.

1. DEVENTAMVS iam ad decimam quartam propositionem, quam habet Mysticus noster Doctor lib. qui inscribitur, Flama amoris viva, Cant. 1. verf. 6. vbi loquens de statu illo transformationis, ad quem media contemplatione meus pertinet, sic inquit.

Iam enim in hoc statu finit eam Deus propriam intueri pulchritudinem, donaque ac virtus quibus eam insignivit, fidenter ipsi committit, cuncta siquidem haec, in amorem illius laude que conseruntur procul iam alegato fermento, quod massam corrumpt.

Pro elucidatione huius propositionis eam in duas partes diuidemus, in quarum prima assertio prae dictum contemplationis statum ad claram Dei visionem peruenire, siquidem in verbis immediate antecedentibus expresse assertit; tunc solum habere animam illam perfectionem, quae cum fide, & statu praetensis vita comparatur, sic inquietus: Animaduertit enim se quantum fides presentisque vita conditio patitur; juvent & opulentam, & ad tantum bonum capiendum idoneam. Ceterum est autem, & apud omnes notum, statum visionis clarae Dei, arque adeo comprehensoris, nec cum statu viatoris, qualis est apud nos, nec cum statu ambulantis per fidem in signata compati posse, iuxta illud Apostoli ad Hebreos 11. num. 1. Fides est sperandarum substantia rerum argumentum non apparentium. Solum ergo, vult animam sic perfectam Dei pulchritudinem videre, quatenus in sublimi illa contemplatione cognitione quadam Dei perfectissima, & validè sublimi afficitur, quae comparatione aliarum cognitionum nomen visionis in communis, & visitato, tam in Scriptura sacra, quam in SS. Pateribus, & Doctoribus Catholicis loquendi modo, obtinet.

2. Vnde ad hunc sensum dixit Iacob, Genes. 32. num. 30. postquam luctatus fuerit, cum Angelo Dei per ignem representante, Vidi Deum facie ad faciem, & salua salvata anima mea. Quae verba sunt multo strictiora, quam ea, quae in hac propositione habentur, & ramen nequaquam volunt per illa verba significare claram Diuinæ sensus.

visionem, sed aliam Dei cognitionem huic inferiorē, quamvis superiorem alijs, quae communiter de Deo habentur, ut docet D. Tho. 1. par. quæst. 12. art. 11. & ex D. Grego. explicat idem Angelicus Doctor 2.2. quæst. 180. art. 5. ad i. his verbis: Per hoc ergo quod Jacob dixit, vidi Deum facie ad faciem, non est intelligendum, quod Dei essentiam viderit, sed quod formam scilicet imaginariam vidit, in qua Deus locutus est, vel quia per faciem quemlibet cognoscitur, cognitionem Dei faciem eius vocavit, sicut Glossa Gregorij ibidem dicit. In quo etiam sensu scilicet de imaginaria visione, & non de faciali explicat idem D. Tho. 2.2. quæst. 174. artic. 4. illud quod de Moyte dicitur, Exod. 33. quod scilicet: Loquebatur ei Dominus ad faciem, sicut solet loqui homo ad amicum suum.

Hinc etiam D. Gregor. 2. dialogorum cap. 35. asserit D. Benedictum vidisse in Dei lumine Angelos intra globum igneum ad cœlos redeentes, quam tamen visionem non facialem diuinæ essentiae, sed sublimem quandam contemplationem ex illustratione diuiniluminis habitam, fuisse explicat D. Thom. 2.2. q. 180. art. 5. ad 3. quo etiam pacto S. Mater nostra THERESIA cap. 38. sue vitæ asserit, se vidisse magna arcana Dei, & in eodem c. sic subiungit: Vidi hic sacratissimam Christi humanitatem multo gloriose & splendidioram, quam eam hæc tenus vñquam videram: per admirabilem & perspicuum quandam notitiam mihi representatum est, quomodo ipse sit in sinu Patris, esti quomodo ibi sit, exprimere non possem, nam etiā meipsam non intendo, me coram diuinitate illa presentem cernere videbar. (Et Paulo inferius subiungit.) Hanc ipsam visionem etiam alijs tribus vicibus vidi: & est (ut mihi quidem videtur) omnium, quas mihi Dominus exhibere dignatus est visionum, eminentissima & altissima &c. Quibus in verbis sublimem quandam contemplationem arcanae Dei, & eam per quem cognovit qualiter filius in sinu Patris sit, appellat visionem, & c. 40. sue vitæ aliam similem visionem, sic refert: Ostensum mibi fuit, hanc quam dico veritatem ipsissimam in se veritatem esse, ac nec principium nec finem habere: atque adeo omnes omnino veritates ab hac veritate dependere, uti ceteri omnes amores ab hoc amore, cetera magnitudines ab hac magnitudine dependent: esto nimis quam obscure loquar hic, respectu claritatis & perspicacitatis illius, qua illam mibi Dominus significare dignatus est. Et inferius subiungit: Quandam die mibi in oratione agenti subito representatum est, nulla specie vel imagine oblata (representatione autem maxima cum claritate & splendore siebat) quomodo vniuersa quæ sunt, in Deo videantur, & hoc omnia ipse in se contineat, hoc non possem describere, anima tamen mea valde impressum habet, &c. Et inferius subiungit: Mirares, me in tam breui tempore interhallo in clarissimo illo adamante tot simul res intueri &c. Qyibus omnibus in locis altissimam cognitionem Dei, & eorum, quæ in Deo sunt, appellat visionem.

§. II.

Alijs Sanctorum Patrum testimonijs eadem pars confirmatur.

AD hunc etiam sensum D. Hieronymus in regula Monachali c. 26. inquit: *Adhuc vivens in corpore sapientia angelorum chorus intersit, de corporeis per hebdomadam nihil sentiens, diuina visionis intuitu, post multorum ferarum spatium, precium futurorum, redditum corporis fibram.* Super quæ verba inquit noster Thomas à Iesu, lib. 6. de contemplatione cap. 3.

y. 3.

Quæ